

„Igen” a Szeretelágra!

A Szűzanya kérése – Kindelmann Károlyné Szántó Erzsébeten keresztül – minden emberhez a földön: **„Igen a Szeretelágra!”**

Ha valaki még nem hallott a Szeretelágról – és biztosan vannak többen is ilyen testvérek –, azoknál felmerül a kérdés: **Mi a Szeretelág?** Nos, röviden: a Szeretelág egy kegyelmi eszköz. De hadd fejtsem ki bővebben is. Tudjuk, hogy a kegyelmet sohasem az **érdemeink alapján** kapjuk Istentől, hanem érdemtelenül, az Ő irgalmassága révén, hogy bűneink ellenére megszentelődjünk! Vagyis a kegyelmi ajándékok teszik lehetővé, hogy szentek lehessünk, miként a Mennyei Atya is szent! Ezek a kegyelmek elsősorban a szentségeken keresztül segítenek bennünket: legfőképpen a keresztség, az Eucharisztia, a bérmálás és a bűnbánat szentsége által. A Szentségeken kívül azonban Isten, aki a mi szerető Mennyei Atyánk, más kegyelmi adományokat is ajándékoz nekünk, és ezek közül számomra **a legnagyobb a Szeretelág**, melyet a Szent Szűz kérésére adott nekünk a mi Urunk. Mária ugyanis, mint igazi édesanya látva gyermekei gyöngességét a bűnnel való kilátástalan küzdelemben, kiesdette számunkra a Szeretelág ajándékát, mely segít minket a harcban! Segít abban, hogy megszentelődjünk, és segít abban, hogy megszenteljünk másokat is!

Mária azt ígéri, hogy **Szeretetének Lángja megvakítja és tehetetlenné teszi a sátánt**. Nagyon szemléletes képi megfogalmazás ez! Ha valaki megpróbált akár csak 5 másodpercre is belenézni a Napba, az tudja, hogy utána percekig nem lát semmit. Ha azonban még ennél is tovább nézünk a Napba, megvakulunk. És a Szeretelág ilyen értelemben a **Nap**, vagyis a **napfény** a sátán számára, amitől megvakul. Amikor a nagymama felteszi a kérdést Lelki Naplójában a Szűzanyának, hogy mi is a Szeretelág, Mária így felel: **„Szívem Szeretelágja maga Jézus Krisztus.”** A nagyszombati liturgiában pedig azt halljuk: „Krisztus a mi Napunk”. Ha összekötjük ezt a két gondolatot, elmondhatjuk: **A Szeretelág maga Jézus Krisztus, a mi Napunk, aki megvakítja a sátánt!**

De hogyan is működik a Szeretelág kegyelmi hatása? Nehéz megmondani! Hiszen a magunkhoz vett **Oltáriszentség**, a megváltottságunkat kifejezésre juttató **keresztség** vagy a bérmáláskor reánk szálló **Szentlélek** is titokzatos módon működik bennünk, vagyis emberileg felfoghatatlanul árad ránk a kegyelem a szentségek által... Amikor 120 évvel ezelőtt Alexander Popov a világon elsőként rádióhullámokat sugárzott át a szentpétervári egyetem egyik épületéből a másikba, s ezzel megteremtette a rádiózás alapjait, megkérdezték tőle: hogyan működik ez? Ő azt felelte: „Fogalmam sincs róla, de működik”. Nos, valahogy így vagyunk a Szeretelággal is. Ugyanakkor nekem van egy hasonlatom, amit el szoktam ilyenkor mondani: ha egy tükör által a Nap fényét valakinek a szemébe irányítjuk, akkor az illető ugyanúgy a szeme elé kapja a kezét, mintha a Napba nézne. Ehhez hasonlóan, ha mi a szívünkbe fogadjuk a Szeretelágot, akkor az krisztusi visszfényként megvakítja a sátánt! És képzeljük csak el: ha szerte a földön nagyon sokan megtesszük ezt, a sátán akármerre néz, mindenütt Krisztus, vagyis az **Élő Szeretelág visszfényét** fogja látni, és hatalmát veszve megvakul!

Ám a Szeretelág nem egy varázsszüksz, mint Aladdin csodalámpája az *Ezeregy éjszaka* meséiben. Nem egy varázsgyógyszer, amit ha beveszünk, ölbe tett kézzel elheverhetünk a fotelben, és nevetgetünk a sátán bukásán. Nem! A Szeretelág ugyan valóban egy hathatós kegyelmi eszköz, amely segít bennünket a mennybe emelkedni, mi azonban a magunk erejéből csak régimódi kétfedelű repülőként (*az angol biplan-nak mondja*) szárnyalhatunk az ég felé! Ezzel szemben a Szeretelág által a hangsebesség kétszeresével száguldó *Concorde*-ként!! Viszont **az üzemanyagot nekünk kell biztosítanunk a Concorde-hoz!!!!** Ám a Szűzanya nem hagyja, hogy mi kísérletezzük ki ennek a receptjét! A Szeretelág lelki Naplóban újra és újra elmondja, hogy mi az. Sok alkotóeleme van, de a legfontosabbak: Ima. Böjt. Áldozat és lemondás. Bűnbánat. Engesztelés. Persze nehogy azt higgye valaki, hogy ez egy új és titkos recept! Mária már évtizedek óta ismétli az emberiségnek az összetevőit! Fatimában, Garabandáiban, Medjugorjében... és még sorolhatnám. Ám amíg ezeken a helyeken „csak” az **üzemanyag receptjét** adja meg, addig Szeretelágja által a „repülőgépet”, vagyis az **eszközt** is átadja nekünk, amivel a mennybe emelkedhetünk!

Most néhány történetet szeretnék feleleveníteni a nagymamám életéből, hogy lássák, hogyan is próbálta ő ezeket az összetevőket mennyei üzemanyaggá desztillálni. Apró történetek ezek, inkább csak ötletadó gondolatként adom tovább önöknek.

Ima

Gyermekkoromban járt hozzánk egy idős bácsi, aki gyakran beszélt a nagymamát a Szeretelágról, és mindig magánára vette a szavait. Egy alkalommal már csak ötpercnyi hely maradt a kazettán, és a bácsi unszolni kezdte a nagymamát: meséljen még valamit az életéről röviden. Ő erre ennyit mondott: Imádott Jézusom! Aztán megint: Imádott Jézusom. Imádott Jézusom. És öt percen keresztül folyamatosan ezt ismételte. Az utolsó három percben már a bácsi is vele együtt mondta: Imádott Jézusom... Igen, ez is imádság, így is lehet imádkozni, és ez többet ér minden frappáns történetnél, főleg, ha csak öt perc áll a rendelkezésünkre.

Az Úr Jézus ezt kéri tőlünk a Szeretelág Lelki Naplóban: „Tegyétek szíveteket késszé a Velem való állandó egyesülésre napközben is egy szerető fohász, egy szerető pillantás által, hisz úgy sóvárgok utánatok!” A nagymama számára minden napközbeni fohász is az előbb idézett szavakkal kezdődött: „Imádott Jézusom”. ...és a sírkövére is mindössze ez a rövid mondat van most felvéve.

A nagymama a szóban megfogalmazott imádkozás mellett kitalált egy speciális időmérő „eszközt” is, melyet főzés közben gyakran használt. Az időmérés mértékegysége a Miatyánk és az Üdvözlégy Mária volt. Ha például meggyújtotta a gáztűzhelyt, a biztonsági szerkezet miatt egy Miatyánknyi ideig tartotta nyomva a kapcsolót, hogy a láng égve maradjon.

A teafü egy tized rózsafüzérnyit ázott a forró vízben, a főtt tojáshoz ugyanennyi kellett a forrástól számítva, de lassan mondva; a borsóleves pedig egy teljes rózsafüzérnyit főtt...

A XVI. században Luther Márton nagy barátja, a híres protestáns teológus, Melanchton egyszer azt mondta: „Ha a katolikusok **igazán hinnék**, hogy Jézus Krisztus valóságosan jelen van az Oltáriszentségben, soha ki sem tennék a lábukat a templomokból!” Azt hiszem, van ebben valami igazság. Mindenesetre Melanchton meglepődött volna, ha ismeri a nagymamát. Ő ugyanis szinte minden szabad idejét a templomban, az Oltáriszentség előtt töltötte! Magyarországon a templomokat napközben majdnem mindenhol zárva tartják, ezért a plébános külön kulcsot is adott a nagymamának. A Lelki Naplóban ennek történetét ő igen finoman írja le, de a háttérben szerintem az lehetett, hogy a plébános megelégedte, hogy van itt egy idősödő asszony, aki állandóan bekéredzkezik az Oltáriszentség elé imádkozni. Így inkább adott neki egy kulcsot. Ám ami emellett nagyon fontos, hogy a lakásunk mindig ki volt takarítva, a kert rendben volt tartva, mindig volt ebédünk, tiszta ruhánk, és még az esti mese sem maradt el, amit mindig ő talált ki, és mondott el a közös esti ima után. Az ima sohasem ment az állapotbeli kötelességek rovására!

Áldozat és lemondás

Azt hiszem, erről nagyon sok történetet tudnék elmondani, mert a nagymama élete tele volt áldozattal és lemondással. Az utóbbi különösen nehéz lehetett neki, mert ellentmondást nem tűrő, az akaratát tűzön-vízen keresztülvivő alaptermészete volt.

Amikor én 3 éves voltam, meghalt az édesanyám, az édesapám pedig emiatt idegösszeomlást kapott. Élete végéig ápolásra szorult. Ezért attól kezdve a két öcsémmel együtt a nagymama nevelt fel bennünket. Vagyis másfél évtizeden keresztül meghozta értünk azt az áldozatot, hogy lemondott a megérdemelt pihenésről, miután 6 gyermekét özvegyen felnevelte! Főzött, mosott, vasalt, óvodába vitt minket vagy éppen tanult velünk...

Egy alkalommal ájtott hozzánk a szomszédunk, és egy általa elolvasott, nagyon érdekes könyvet adott kölcsön a nagymamának. Ő az első oldalakat még aznap elkezdte olvasni. Másnap azonban a kezébe került egy katolikus hetilap, amiben Lisieux-i Kis Szent Terézről azt írták: ha könyvet olvasott, a legérdekesebb résznél becsukta, és csak másnap olvasta tovább, hogy a lemondás erényét gyakorolja. A nagymama ennek hatására rögtön becsukta a kölcsön kapott könyvet, de sem másnap, sem azután nem nyitotta ki többet. Persze nem Szent Terézt akarta „überelni”, egyszerűen csak áldozatot akart hozni Jézusért... A statisztikák azt mutatják, hogy az európai ember egyre kevesebb könyvet olvas, ellenben egyre többet ül a tv előtt. Úgyhogy ha igazán meg akarjuk érteni a nagymama iméni lemondásának nagyságát, képzeljük el azt, hogy miután a kedvenc, 86 részes filmsorozatunkból megnéztünk 10 részt, többet nem kapcsoljuk be a tv-t, amikor a sorozatot adják. Kérem, próbálják ki ezt! Krisztusért!

10 éves lehettem, amikor egy alkalommal arra ébredtünk, hogy a nagymama nagy zaj közepette a hatalmas ruhásszekrényét éppen elhúzza a faltól, majd a fal és a szekrény közé betolja az ágát. „Miért tetszik ezt tenni?” – kérdeztük értetlenül, ő azonban nem felelt semmit. Csak évekkel később tudtam meg, hogy kimondhatatlanul szerette a reggeli napfényt, és annak idején a felkelő Nap első sugara éppen az ágyára esett nyaranként. Ekkor értettem meg, hogy amikor a szekrény mögé, a homályba rejtette az ágát, valójában a reggeli napfény élvezetéről mondott le... Ezt az áldozatot csak azok a hölgyek tudják értékelni, akik telenként minden idejüket a szoláriumban töltik...

Mielőtt bárki visszariadna ilyen értelmetlennek tűnő áldozatoktól, hadd idézzem fel, mit mondott az áldozatról és a lemondásról neki – és **személyesen nekünk is!** – Jézus a Szeretetláng Lelki Naplóban: „Nehéz a lemondás? Ne félj, én meghálálom neked!”...Ne féljen tehát az áldozathozataltól senki! Az Úr nagylelkű! Az Ő hálijában nem csalódhatunk!

Böjt

A Szeretetláng Lelki Naplóban azt olvashatjuk, hogy az Úr Jézus ezt kérte a nagymamától: „Ne add át magad semmi élvezetnek, reggelid és vacsorád szerényen csak kenyér és víz legyen. Csak a főétkezésnél fogyassz egyebeket, de megkérlek, hogy ezeket is tedd magad számára élvezhetetlenné.” Nos, ezt a nagymama mindvégig teljesítette; ezt egész gyermek-koromban a saját szememmel láttam. Egyszer az egyik unokatestvéremnek, aki 10 évvel idősebb nálam, szóvá tettem, hogy a nagymama reggelire és vacsorára mindig csak pirított kenyéret eszik. Erre ő fölényesen legyintett, és kijelentette, hogy biztos forrásból tudja, a nagymama gyomra nem bírja a zsiradékot, és allergiás a tejtermékekre, pl. a sajtra. Én erre teljesen megnyugodtam, és egész gyermekkoromban meg voltam róla győződve, hogy szegény nagymama gyomorbeteg. Nagyon sajnáltam őt. Csak később, a Lelki Naplót olvasva tudtam meg az igazságot. Ugyanez volt a helyzet a hússal is. Gyermekként végig azt hittem, hogy húsundora van.

De nézzük a főétkezéseket. Emlékszünk, Jézus ezt mondta: „ezeket is tedd magad számára élvezhetetlenné.” Nos, tanúsíthatom, ez tökéletesen sikerült neki! Egy alkalommal, már felnőttként egyszer éppen ebédidőben látogattam meg. Kérdezte: Éhes vagyok-e? „Igen – feleltem. – Van valami főtt étel?” „Van egy kis sóskamártás, de ha akarod, gyorsan főzök neked valami mást.” „Dehogy – tiltakoztam –, jó lesz neked is a sóska...” Nos, megnéztem az interneten, hogyan kell elkészíteni a sóskamártást. A 4 személyre szóló összetevők: 1 kg sóska, 1 nagy evőkanál cukor, só, olaj, egy nagy evőkanál liszt, 2 nagy evőkanál tejföl, 1 csomag újhagyma vagy póréhagyma és 2 dl tejszín... És most térjünk vissza a nagymama főétkezésként fogyasztott sóskamártásához. Amikor az első falat lenyelése után megkérdeztem tőle, mi van ebben, ezt felelte: „Hát, apróra vágott sóska meg egy kis víz.” Amikor látta az önkéntelen fintort az arcomon, csendesen hozzáfűzte: „Tudod, fiam, jóllakottan nem lehet imádkozni, mert a teli gyomor nem enged Isten felé emelkedni; visszahúzza a földre...”

A további „üzemanyagokról” később adnám közre gondolataimat. Most csak egyetlen dolgot szeretnék még felvetni. Fölmerülhet bennünk a kérdés, hogyha a Szereteláng ekkora nagy kegyelmi erő, akkor miért nem terjed viharos gyorsasággal az emberek között? Valószínűleg a nagymamám fejében is megfordult ez, mert egy alkalommal ezt kérdezte a Szűzanyától: „Édesanyám, miért nem teszel nagy csodákat, hogy higgyenek Neked úgy, mint Fatimában?” A Szent Szűz így felelt: „Leánykám, minél nagyobb csodákat tennék, annál inkább nem hinnének nekem.” Persze mi ellenkezhetnénk ezzel, és azt mondhatnánk: „Amikor a Szentlélek leszállt az apostolokra, hirtelen mintegy 5000 ember tért meg! Vagy nézzük Szent Pált, akinek megjelent az Úr, és a véres kezű üldözőből egy szempillantás alatt a születő Egyház legnagyobb apostola lett!” A Szűzanya azonban egy teljesen új missziós stílusban adja nekünk a Szeretelángot: lassan, észrevétlenül, szelíden, sérülések nélkül lobbantja fel közöttünk. Így fogalmazza ezt meg: „Ne féljete a lángtól, mely észrevétlenül, szelíden fog kigyúlni, mint szelíd fény! Senki nem fog gyanút erre a szívekben végbement csodára...”

Néhányan erre azt mondhatnák: „Ó, nekem elég az Evangélium és a már létező szentségek, mindez elég az üdvösséghez, nincs szükségem a Szeretelángra.” De aki ezt mondja, őszintén gondoljon bele: hánszor szerette volna már megújítani az életét Krisztusban! Lehet, hogy időnként eredményeket is elért, de az is lehet, hogy amit pillanatnyi neki-buzdulásból sikerült felépítenie, az hamarosan romba dőlt!

Létezik egy kissé meghökkentő magyar népballada, mely egy várról, Déva váráról szól, aminek a falait a kőművesek nagy buzgalommal építik, ám amit nappal felépítenek, az minden éjszaka romba dől. A sokadik nap után a kőművesek végül elhatározzák, hogy az egyikük feleségét, aki legelőször megjelenik közöttük, elfogják, elevenen befalazzák a kövek közé, s így megszűnik az átok. Így is tesznek, s valóban, a szegény feláldozott asszony halála árán felépül a vár... Amikor 12 évesen ezt a verset kívülről meg kellett tanulnunk az iskolában, a nagymama többször is kikérdezett minket, hogy tudjuk-e már a szöveget. Néhány nappal később aztán egy vendég jött hozzánk, aki arról panaszkodott, hogy hiába próbálja megújítani az életét, mindig romba dől minden jó szándéka. A nagymama erre megkérdezte tőle: „Ismered Déva várának a legendáját?” „Igen.” „Akkor hadd mondjam el neked, hogy a Szereteláng hasonló ehhez a történethez. Amíg a magad erejéből akarod felépíteni a falakat, a sátán hamar romba döntheti azokat. Ha azonban habarcsként beleépíted az épülő falba – vagyis a lelkedbe – a Szeretelángot, akkor annak ereje szilárdan összetartja azt a sátán támadásai ellenér. A Szereteláng ugyanis a léleképítés habarcsa...”

És végül még egy rövid gondolat. A magyar Neumann János matematikus, akit a számítógép atyjaként tart számon a tudomány, egyszer ezt mondta: „Ha úgy élek, mint Krisztus tanácsolja, abból bajom nem lehet, akkor sem, ha nem igaz a feltámadás, de ha igaz és nem úgy élek, ahogy az evangélium tanítja, abból óriási nagy bajom lehet!” Nos, testvérek, konvertáljuk át ezt a Szeretelángra vonatkoztatva: „Ha a Szereteláng kinyilatkoztatás szerint élek, abból bajom nem lehet, akkor sem, ha az nem igaz. Ám ha igaz, és nem úgy élek, ahogy Jézus és Mária kéri, abból nagy bajom lehet.” Kérem, gondolkodjanak el ezen! ...A Szereteláng Lelki Naplóba ugyan nem került bele az a reményt adó mondat, melyet végezetül megosztok Önökkel, de a nagymama az Úr Jézustól származó ígéretként idézte a hozzá közel állóknak: hamarosan „megújul a föld színe és Anyám mosolya beragyogja a földet!” Gyűljon hát ki szívünkben a Szereteláng, és mondjunk rá **igen-t** mindannyian, hogy ez a megújulás valóra válhasson! Úgy legyen! Ámen!

Kindelmann Győző